

at få det sikret så hurtigt som muligt, og det vil jeg selvfølgelig være meget bevidst om.

Jeg er også meget enig med fru Pernille Frahm – jeg tror, det var fru Pernille Frahm, eller også var det fru Annie Lunde; jeg ved ikke, hvem der har en aktie i forslaget, og det er sådan set også ligegyldigt – i, om jeg så må sige, opfordringen til at huske på, at ombudsmandsinstitutionen nu faktisk har fået mulighed for også at have det kommunale og det amtskommunale med i sin tilsynsforpligtelse.

På den konference, vi her i september måned havde med kommunerne og handicaporganisationerne, og som er blevet omtalt et par gange, havde jeg bedt ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen om at komme og sige noget om sine mål og sine visioner for det nye arbejde. Og det, jeg synes var meget flot af Gammeltoft-Hansen, var, at han havde prøvet at sætte sig i de handicappedes sted, og han nævnte nogle eksempler på det, bl.a. at toiletterne på en institution, som han havde haft tilsyn med, ikke havde haft døre, fordi det var så upraktisk og besværligt at have døre på toiletterne, når der var kørestole og andre tekniske hjælpemidler osv. Og han havde så spurgt personalet på den institution: Hvordan ville I selv have oplevet det, hvis I var blevet bragt i den situation?

Det synes jeg faktisk var en meget god indfaldsvinkel. Og det er dermed også en tilslutning til, at man skal bruge Folketingets ombudsmandsinstitution, som både har modet og viljen til at sætte sig i de handicappedes sted med hensyn til de tilsynsforpligtelser, den har over for kommunerne og amterne.

Hr. Egil Møller siger, at staten bør gå foran, og spørger, om regeringen vil afsætte flere penge, og dér vil jeg godt sige, at vi har i øjeblikket en pulje på 20 mio. kr., som er en pose penge, hvorfra man kan optage lån, hvis man skal indrette nogle bygninger med kontorer eller andre arbejdspladser mere handicapvenligt. Og der har været et rundspørge på alle de kontorer, som Slots- og Ejendomsstyrelsen udlejer eller på anden måde har med at gøre, og det har vist sig, at der er et meget lille træk på den pulje.

Dermed være ikke sagt, at behovet ikke er til stede, men dermed er det signaleret, at der faktisk er nogle penge, så man kan optage relativt billige lån, når man skal bygge om og dermed skabe tilgængelighed.

Der er også afsat 6 mio. kr. til at skabe forandringer på de offentlige institutioner, som vi her i huset har med at gøre, og dér vil jeg godt

nævne, at vi har tre ting under planlægning. Og noget af det, der har været omtalt af mange ordførere, nemlig forbedringer af adgangsforholdene her til Folketinget, er med i vores plan. Det andet er etablering af et handicapvenligt mødecenter i Slotsholmsgade 12. Og det tredje er at skabe bedre adgangsforhold til Christiansborg Slotskirke.

Og der kan komme andre forslag, og dem modtager vi selvfølgelig også meget gerne. Men lige i dette øjeblik er det altså ikke penge til at rykke frem på banen, der mangler, men faktisk for nogles vedkommende mere viljen og lysten til at komme i gang.

Det er klart, at hvis der under finanslovforhandlingerne skulle være et ønske om flere penge, er det et forhandlingsspørgsmål. Men jeg skønner i hvert fald ikke lige i dette øjeblik, at det er penge, det handler om. Det er mere holdninger, det handler om, og det er sådan set også et projekt i sig selv at få flyttet holdningerne.

Til fru Annie Lunde Hansens konkrete forslag – sådan opfattede jeg det i hvert fald – om oprettelse af nogle handicapkonsulentstillinger med en bestemt uddannelsesmæssig baggrund, vil jeg godt sige, at det var også noget af det, der var oppe på vores konference i september måned, og jeg tog dengang positivt imod det, og det gør jeg stadig væk. Men jeg synes, de handicapkonsulenter, der er ansat i AF-regionerne, gør et eminent godt stykke arbejde på arbejdsmarkedsområdet, og det er, fordi de har eneansvaret for det og alene har den forpligtelse at se på, om arbejdsmarkedet er indrettet på den måde, som det skal være.

Det er klart, at 14 eller 15 handicapkonsulenter i AF ikke kan klare hele arbejdsmarkedet, og derfor er jeg også enig i opfordringen fra bl.a. fru Lissa Mathiasen om, at vi skal alle bære ansvaret, ikke bare den offentlige sektor, men også den private.

Men hvorvidt der kan udvikles nogle »handicappatrujer«, som skal være indpiskere med hensyn til ikke blot at få ændret holdningerne, men også at få ændret de konkrete barrierer, synes jeg, vi kan komme tilbage til. Det vil jeg meget gerne diskutere med Boligudvalget og selvfølgelig også i det tværministerielle udvalg, som er nedsat om dette her.

Til fru Dorit Myltoft vil jeg sige, at jeg tilslutter mig synspunktet vedrørende arkitekterne. Og kulturministeren og jeg har en plan om som et led i den arkitekturpolitiske idékatalog og